

ก้าวไปสู่การทำวิชา

คุณยายเป็นคนใหม่ที่ก้าวเข้ามาในโรงงานทำวิชา แต่ท่านไม่ประมาท ตรึกธรรมะตลอดทุกอิริยาบถ ไม่คิดถึงเรื่องใดทั้งสิ้น ผีกหยุดในหยุด นิ่งในนิ่งเข้าไปเรื่อย ๆ ทั้งวันทั้งคืน ด้วยความวิริยอุตสาหะยิ่ง เพื่อจะได้รู้เห็นวิชาเหมือนผู้ที่มาก่อน หลวงปู่วัดปากน้ำจะได้ใช้งานได้อย่างทันใจ เมื่อฝึกมากขึ้นความละเอียดก็เพิ่มขึ้นไปตามลำดับจนละเอียดกว่าเดิมที่เคยเป็นมาก่อน และสว่างยิ่งกว่าดวงอาทิตย์ยามเที่ยงวันมาร้อยเรียงกันเต็มท้องฟ้า

บางครั้งหลวงปู่วัดปากน้ำจะถามคำถามซึ่งคุณยายไม่เคยคิดมาก่อน วันแรกที่ท่านเจอข้อสอบของหลวงปู่วัดปากน้ำ คำถามแรกก็คือ

“ลูกจันทร์ เมื่อก็หลวงพ่อดำเนินผ่านโบสถ์มา เห็นนกมันไปเกาะบนหลังคา มันเหลียวมาดูข้างหลัง แล้วมันก็หันไปดูข้างหน้า มันทำอย่างนั้นทำไมวะ?”

เมื่อฟังคำถามแล้ว คุณยายท่านก็หยุดนิ่งอย่างเบาสบายหยุดในหยุด ดิ่งเข้ากลางไป พอหยุดถูกส่วนก็เห็นเป็นเรื่องเป็นราว ทั้งรู้ทั้งเห็น แล้วตอบว่า

“นกมันก็หันไปดูทางที่มันมา จะได้จำทางได้ แล้วมันก็มองไปข้างหน้า ดูที่หมายที่มันจะไปหากินเจ้าค่ะ”

หลวงปู่วัดปากน้ำท่านก็ว่า “เออ มันต้องอย่างนี้ซิวะ”

หลวงปู่วัดปากน้ำท่านจะค่อยๆ ถามจากง่ายไปหายาก พอวันรุ่งขึ้นท่านก็ถามอีก “ลูกจันทร์ หลวงพ่อออกมาจากหอนั้น เห็นคนพิการ ขามันเป่ เอ็งลองไปดูซิว่า กายละเอียดของมันเป่ด้วยหรือเปล่า?” คุณยายก็หาคำตอบมาจนได้

เวลาหลวงปู่ท่านถาม ถ้าใครตอบถูก ท่านจะบอกว่า “เออ มันต้องอย่างนี้ซิวะ” ถ้าไม่ถูกท่านจะนิ่งๆ เฉยๆ ถามอย่างนี้ไปเรื่อยๆ จนกระทั่งเรื่องยากขึ้นๆ เช่น ถามถึงแขกพาหุรัด ถึงความเชื่อถืออะไรต่างๆ ซึ่งคุณยายไม่เคยรู้เรื่องมาก่อน แต่ด้วยญาณทัศนะที่แม่นยำ ทำให้ท่านตอบถูกทั้งหมด นอกจากนี้หลวงปู่วัดปากน้ำท่านจะคอยซักถามเสมอว่า **“เวลาออกไปที่หอนั้นหะ เอ็งอยู่ตรงกลางหรือเปล่าวะ?”** ทำให้คุณยายต้องเอาใจไว้ตรงกลางกายตลอด ไม่ให้คลาดเคลื่อนทั้งกลางวันกลางคืน เมื่อเป็นอย่างนี้ความรู้ก็ลึกซึ้งเข้าไปเรื่อยๆ จนในที่สุดท่านได้มานั่งบนเตียงขาตั้ง

เตียงขาตั้ง มีลักษณะคล้ายธรรมาสันสำหรับพระนั่งเทศน์ ขนาดพอดีตัว มีไว้ให้เป็นเกียรติสำหรับผู้ที่มีธรรมะดีเด่น เวลาคุณยายนั่งสมาธิในตอนกลางคืน จะต้องกางมุ้งครอบไว้อีกทีหนึ่ง เนื่องจากเตียงนี้มีขนาดเล็ก จึงเป็นเหตุให้คุณยายต้องนั่งตัวตรง

นั่งอยู่ตลอดเวลา เพราะถ้าเผลอทำตัวเอียงไปทางใดทางหนึ่งแม้เพียงนิดเดียว จะถูกยุ้งกักตันที่ ทำนั้งสมาธิของท่านจึงสวยงามที่สุด

ส่วนคำว่า “**ชาดรู้**” คือ การทำให้หยุดนิ่งสนิทสมบุรณ์ ร้อยเปอร์เซ็นต์ จนกระทั่งหลุดจากกายหยาบเข้าไปสู่กายธรรมที่ละเอียดขึ้นไปเรื่อยๆ ทั้งการรับรู้ภายนอกเข้าไปรับรู้ภายใน เมื่อครบกำหนดเวลาแล้วจึงถอน การชาดรู้ทำให้จิตบริสุทธิ์มาก มีพลังมาก ความรู้กว้างขวางมาก และมีญาณทัสนะแม่นยำมากจนกระทั่งความรู้แตกฉาน ทำให้เข้าใจเรื่องราวของโลกและชีวิตเพิ่มมากขึ้นไปตามลำดับ คุณยายท่านเอาจริงเอาจังจนกระทั่งขยับจากผู้ที่ไม่รู้อะไรมาเป็นผู้รู้อยู่แถวหน้า ได้รับความไว้วางใจจากหลวงปู่วัดปากน้ำให้เป็นหัวหน้าเวรชาดรู้ ซึ่งถือว่าเป็นตำแหน่งอันทรงเกียรติยิ่งสำหรับผู้ศึกษาวิชาธรรมกายที่ฝึกฝนตนเองมาอย่างดีแล้ว

ครั้นแล้ว วันเวลาที่ไม่ว่างปรารถนาก็มาถึง หลังจากที่อยู่วัดปากน้ำครบ ๑ เดือน ถึงกำหนดที่คุณยายจะต้องกลับไปหาคุณนายเลียบ แต่เมื่อผ่านมาถึงเพียงนี้ ท่านตั้งใจว่าจะไม่กลับไปอีก จึงปรึกษากับคุณยายทองสุขว่า

“พี่สุข พี่สุข ฉันไม่กลับแล้วนะ”

“กูก็ไม่กลับไวย อีกาง เราบวชกันดีกว่า”

คุณยายทองสุขท่านเรียกคุณยายว่า “อีกำง”

“แล้วเราจะบวชกันอย่างไรรละ” คุณยายถาม

“เข้าผ้าขาวบวชกันดีกว่า” คุณยายทองสุขออกความเห็น เพราะในสมัยนั้นการจะหาซื้อผ้าสักผืนเป็นเรื่องลำบาก จึงต้องใช้วิธีเช่าเขามา เมื่อตัดสินใจดังนั้นแล้วทั้งสองจึงพากันโกนศีรษะบวชกันในคืนนั้น ซึ่งหลวงปู่วัดปากน้ำท่านก็ตั้งใจที่ทหารของท่านมาปฏิบัติหน้าที่แล้ว

วันรุ่งขึ้น เมื่อคุณนายเลียบจะมารับกลับ ก็เห็นอุบาสิกทั้งสองนั่งอยู่ตรงหน้าหลวงปู่วัดปากน้ำ ซึ่งนอกจากผมยาวจะหายไปจากศีรษะหมดสิ้นแล้ว หน้าตาผิวพรรณยังนวลสดชื่นด้วยธรรมรังสีของพระธรรมกายอีกด้วย

เวลานั้น คุณนายเลียบยังไม่กล้าพูดสิ่งใด ทั้งนี้เพราะเกรงใจหลวงปู่วัดปากน้ำ จึงได้แต่มองหน้ากัน แต่ในที่สุดหลังจากที่หลวงปู่ลุกออกไปแล้ว คุณนายเลียบก็ถามคุณยายด้วยความไม่เข้าใจว่า

“ไหนว่าจะกลับ ทำไมไม่บวชละ?” คุณยายท่านไม่ตอบสิ่งใดเลย ได้แต่นั่งฟังด้วยอาการสงบนิ่งอันเป็นอริยาบถปกติของท่าน

ความผูกพันที่คุณนายเลียบมีต่อคุณยายนั้น เป็นความผูกพันที่ไม่อาจประมาณได้ว่ามากมายเพียงใด ดังจะเห็นได้จากเหตุการณ์

ในอีก ๒๐ ปีต่อมา ขณะนั้นคุณนายเลียบอายุ ๘๕ ปี มาหาคุณนาย แล้วพูดด้วยถ้อยคำเดิมว่า “แม่จันทร์นะ แม่จันทร์ บอกว่ามาแล้ว จะกลับ แล้วก็ไม่กลับ” แม้ในวันที่ใกล้จะละโลก คุณนายเลียบให้ คนมาเชิญคุณนายไปที่บ้าน เพื่อที่จะทำบุญกับคุณนาย แต่พอเจอ หน้าที่นั้เท่านั้น คุณนายเลียบก็ใช้คำเดิมอีก “แม่จันทร์นะ แม่จันทร์ บอกว่าไปแล้วจะกลับ แล้วก็ไม่กลับ” แล้วก็มอบเงินเพื่อทำบุญกับ คุณนายผู้มีธรรมะในตัวเอง

นับเป็นการรอคอยอันยาวนานตลอดชีวิตของใครคนหนึ่ง ซึ่งผูกพันอย่างลึกซึ้งอยู่กับความดีงามของคุณนาย แต่สำหรับ คุณนายเอง ท่านไม่ได้คิดจะมาแสวงหาอาชีพอย่างนี้ เพราะท่าน ก็มีบ้านอยู่กว้างขวางใหญ่โต ส่วนที่ยอมตนในตอนแรกก็เพื่อจะ ศึกษาวิชาธรรมกาย แม้ว่าจะลำบากเพียงใดก็อดทน ด้วยเหตุนี้ ท่านจึงไม่กลับไปที่บ้านคุณนายเลียบอีก อยู่ศึกษาวิชาธรรมกาย กับหลวงปู่วัดปากน้ำนับแต่นั้นมา

